

13 Φεβρουαρίου 2014

Δημήτριος Τσελεγγίδης: Η χαρισματική Υιοθεσία

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ακολουθεί απόσπασμα

«Η χαρισματική υιοθεσία έχει **οντολογικό περιεχόμενο** και γι'αυτό **διαφέρει ουσιαστικά** από την υιοθεσία που γίνεται μεταξύ των ανθρώπων. Οι υιοθετούμενοι από τους ανθρώπους κοινωνούν μόνο στο όνομα αυτών που τους υιοθετούν. Δεν συνδέονται μ'αυτούς με καμιά πραγματική γέννηση. Στην οντολογική και χαρισματική υιοθεσία όμως υπάρχει **αληθινή γέννηση και κοινωνία των υιοθετουμένων με το γεννήτορα τους**. Έτσι οι υιοθετουμένοι πιστοί κοινωνούν όχι απλώς στο όνομα αλλά και στα ίδια τα πράγματα, **κοινωνούν στο σώμα, το αίμα και την άκτιστη ζωή του Χριστού**.

Αλλά η χαρισματική υιοθεσία ως πραγματική γέννηση συνεπάγεται συγγένεια, η οποία δεν υπερέχει μόνο από τη συγγένεια που προκύπτει από τη θετή υιοθεσία των ανθρώπων αλλά και από τη συγγένεια που δημιουργείται από τη φυσική υιότητα που παρέχουν οι γεννήτορες, αφού **οι γεννώμενοι χαρισματικώς είναι περισσότερα παιδιά του Θεού παρά των κατά φύση γονέων τους**. Και αυτό γιατί οι υιοθετούμενοι πιστοί έχουν κοινά με το Χριστό όχι μόνο τα μέλη αλλά και τη **ζωή**.

Άλλωστε αυτή ακριβώς είναι η αληθινή κοινωνία, (η κοινωνία στην πληρότητα της), όταν οι κοινωνούντες **μετέχουν ταυτόχρονα στο ίδιο πράγμα**. Και αυτό μπορεί να γίνεται χωρίς διακοπή από τους χαρισματικώς υιοθετουμένους που κοινωνούν στο μυστηριακό σώμα του Χριστού. Ο Χριστός δηλ., αφού αναγέννησε πραγματικά και ζωοποίησε τους πιστούς, δεν απομακρύνθηκε απ'αυτούς, όπως γίνεται με τους φυσικούς γεννήτορες τους, αλλά παραμένει πάντοτε οντολογικώς ενωμένος μαζί τους. Η χαρισματική υιοθεσία λοιπόν που παρέχεται μυστηριακώς στα πλαίσια της Εκκλησίας συνίσταται στη **συνύπαρξη και κοινωνία των υιοθετουμένων με το γεννήτορα τους Χριστό**. «η επί των μυστηρίων υιότης», σημειώνει ο Καβάσιλας, «εν τω συνείναι και κοινωνείν εστί».

Η χαρισματική αυτή υιοθεσία δεν αποτελεί στατική αλλά δυναμική πραγματικότητα. Ερμηνεύοντας ο Παλαμάς σχετικό χωρίο του ευαγγελιστή Ιωάννη, που αναφέρεται στην υιοθεσία των πιστών, σημειώνει ότι η υιοθεσία χορηγείται στους πιστούς με το Βάπτισμα, από όπου και αντλούν την «εξουσία», δηλαδή την πνευματική δύναμη, να γίνουν κατά χάρη παιδιά του Θεού. Όταν λέει ο ευαγγελιστής ότι «έδωκεν ημίν εξουσίαν τέκνα Θεού γενέσθαι», παρατηρεί ο Παλαμάς, υπονοεί ότι αυτός που αναγεννήθηκε με το Βάπτισμα έλαβε τη δύναμη να γίνει «σύμμορφος τω σώματι της δόξης του Υιού του Θεού».

Η «συμμόρφωση» αυτή πραγματώνεται στην πληρότητα της στο μέλλοντα αιώνα, με την προϋπόθεση όμως ότι ο πιστός ζει στην παρούσα ζωή εν «καινότητι» και εν Χριστώ. Στην πνευματική αναγέννηση συμβαίνει κάτι ανάλογο με τη φυσική γέννηση. Όπως δηλαδή κατά τη φυσική γέννηση το νεογέννητο βρέφος έχει τη δύναμη από τη φύση του να γίνει σοφό και ενώ είναι σοφό **«δυνάμει»** γίνεται και **«ενεργεία»** σοφό μόνον όταν ενηλικιωθεί και υποστεί την ανάλογη αγωγή, **έτσι συμβαίνει και με την χαρισματική υιοθεσία**

. Οι πιστοί με τη χαρισματική γέννηση τους από τον Θεό υιοθετήθηκαν απ'αυτόν, δεν έγιναν όμως αμέσως και «ενεργεία» παιδιά του Θεού. **Πήραν απλώς τη δύναμη να γίνουν παιδιά του Θεού στα έσχατα, κατά τη μέλλουσα δηλαδή βασιλεία.**

Την υιοθεσία που αποκτά ο πιστός με τη χάρη του Βαπτίσματος είναι δυνατό και να τη χάσει. Αυτό συμβαίνει, όταν ο πιστός διαπράξει την προς «θάνατον» αμαρτία. Αλλά και στο σημείο αυτό μπορούμε να επισημάνουμε την **υπεροχή της χαρισματικής υιοθεσίας** από τη φυσική υιότητα. Ενώ δηλ. «το της σαρκός τέκνον θανάτω περιπεσόν παρά του γεννήσαντος ουκ αναζεί πάλιν», ο εν Χριστώ αναγεννημένος και υιοθετημένος πιστός και μετά τον πνευματικό θάνατο του, που επιφέρουν οι θανάσιμες αμαρτίες, έχει τη **μετάνοια**, η οποία του δίνει τη δυνατότητα, αφού αποστραφεί την αμαρτία, να ζωοποιείται πάλι και να επανακτά την υιοθεσία του, για να μπορεί στη συνέχεια να γίνεται μέτοχος της άκτιστης ζωής του Θεού και να σώζεται».

«Χάρη και ελευθερία κατά την πατερική παράδοση του ΙΔ' αιώνα»

Δημητρίου Ι.Τσελεγγίδη, εκδόσεις Π.Πουρναρά

Πηγή: monopatia-pou-diastavronontai.blogspot.gr